

KIDS

SALAISET

AIKAMATKAT

Ritva Toivola

KIDS

SALAISET

AIKAMATKAT

Ritva Toivola

Ritva Toivola

Salaiset aikamatkat

SAGA Kids

Salaiset aikamatkat

Copyright © 2003, 2022 Ritva Toivola and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728432563

1st ebook edition

Format: EPUB 3.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

I

Aikakone

1

- Miten hirveän oudolta kaikki täällä näyttääkään, Ada sanoi.

Mertsi nyökkäsi. - Edes siltaa ei ole vielä rakennettu salmen yli.

He olivat tulleet metsän suojasta korkealle kalliolle, jonka koloissa kukki keltainen rehevä maksaruoho ja josta saattoi nähdä koko Hiidenjärven yli.

Hiljaisuudessa kuului vain kesätuulen suhinaa, eikä missään näkynyt ihmisiä, vaikka oli keskipäivä. Ei ainoatakaan venettä järvellä.

Järveä ympäröi joka puolelta metsä ja siellä täällä näkyi pieni rantaan ulottuva pelto tai niitty. Jostakin kuusten keskeltä pohjoisesta nousi savujuova ylös taivaalle, mutta ainoa maalaistalo jonka he saattoivat siinä seisoessaan nähdä, oli järven länsirannalla. Siihen kuului punaiseksi maalattu päärakennus, aittoja ja luonnonkivistä rakennettu navetta. Alhaalla rantaniityllä oli ruskea hevonen varsoineen laitumella.

- Uskallettaisiinko käydä tuossa talossa? Ada kysyi. - Minua pelottaa kyllä vähän.

- Miten niin pelottaa?

- Ei muuten, mutta ihmiset eivät ehkä edes ymmärrä meidän puhetta.

- Ei kai sitä tiedä, ennen kuin on kokeillut, Mertsi sanoi.

- Talo on kyllä aika kaukana. Täytyy kiertää monta kilometriä rantoja pitkin.

- Yritetään nyt sitten kuitenkin.

He löysivät polun, joka näytti johtavan talon suuntaan. Polku veisi heidät joka tapauksessa ihmisten ilmoille, ja sitä pitkin he osaisivat myös palata takaisin.

- Ei kai se niin vaarallista ole, vaikka vähän eksyttäisiinkin. Kyllä me aina jotenkin takaisin löydetään, Mertsari arveli. - Mehän päätimme olla retkellä koko päivän.

He olivat valmistautuneet matkalle hyvin ja pukeutuneet huolellisesti oikeanlaisiin vaatteisiin.

Adalla oli yllään pitkä ruskea hame, luonnonvaalea pusero ja hiuksilla vihreä huivi, jonka alle hän oli piilottanut pitkän tukkansa, ja hänen veljellään löysät vaaleat housut ja paita.

Molempia jännitti, he tunsivat olevansa kuin jonkin näytelmän henkilöitä.

Polku laskeutui sammalta, palleroista jäkälää ja kissankäpäliä kasvavalta kalliolta kuusikkoon ja sieltä pienen suon laitaan. Rahkasammalen seasta tirskei vähän vettä, mutta he pääsivät toiselle puolelle kuivin jaloin, sillä heillä oli jalassaan retkikengät, jotka olivat vedenpitävät ja hyvät vaikeassakin maastossa. Kengät eivät tietenkään sopineet yhteen heidän vaatteidensa kanssa, mutta he arvelivat, että tuskin niihin kukaan kiinnittäisi huomiota.

Polku muuttui suon toisella puolen kapeammaksi ja melkein hävisi mustikanvarpujen ja heinikon sekaan.

- Kuuntele! Mertsari sanoi äkkiä ja pysähtyi kuuntelemaan kirkasta ääntä, joka kajahteli jostakin puunlatvojen tasalta.

- Se on käki. Ihan oikea käki kukkuu, Ada sanoi ja pysähtyi hänkin.

He kuuntelivat hetken henkeään pidätellen.

- Täällä on ihmeen paljon lintuja, Mertsari sanoi.

Jostakin kuului metallinsointuista kalketta, jollaista he eivät olleet koskaan ennen kuulleet. - Katso tuonne! Ada hätkähti, tarrasi veljeään käsivarresta ja osoitti leppä- ja pihlajatiheikköä kohti.

Lehvien seasta heitä tuijotti valkean- ja ruskeankirjava eläin. Sen silmät olivat tummat ja ihmettelevät, sen leuat jauhoivat koko ajan ja se huiski hyttysiä tupsupäisellä hännällään.

Kun se käänsi päätään, kello sen kaulassa kalahti.

- Sehän on lehmä. Pieni ja sarveton lehmä, he totesivat yhtä aikaa ja purskahtivat nauruun. He olivat ensin luulleet sitä joksikin petoeläimeksi.

- Onko se karannut ja eksynyt metsään? Eikö lehmien pitäisi olla aidalla ympäröidyllä laitumella? Tai navetassa?

Tiheiköstä työntyi esiin toinen ja kolmaskin ruskeankirjava lehmä ja kaikki ne jäivät tuijottamaan heitä uteliaina. Vain ensimmäisellä niistä oli kello kaulassaan.

Lehmien perässä kulki tyttö, jonka selässä roikkui vaalea, paksu palmikko. Hän oli sitonut hartioilleen raidallisen huivin.

Tyttö katsoi Adaa ja Mertsiä yhtä hämmästyneenä kuin lehmänsä ja tervehti heitä vakavan ja hiukan ujon näköisenä.

Ada mietti, millä tavoin heidän pitäisi puhutella tyttöä, eikä keksinyt mitään, mikä olisi kuulostanut hyvältä. Hän esitteli veljensä ja itsensä ja kysyi tytön nimeä.

Tyttö niiasi syvään.

- Reetta Helmu, Rajakankaan mökin tyttö. Oletteko te kartanon vieraita?

- Ei oikeastaan. Mutta vieraita kylläkin, aika kaukaa. Kierrellään täällä metsissä ja yritetään tutustua... Ada sotkeutui äkkiä puheessaan. Mistähän kartanosta tyttö puhui?

- Ovatko nämä Rajakankaan mökin lehmiä? Oletko sinä paimenessa? Mertsi kysyi ja yritti muistella, mitä he olivat juuri ennen lähtöään lukeneet tämän ajan ihmisten elämästä. Vaikka kovin tarkkaan he eivät kyllä tienneet,

mihin aikaan olivat joutuneet. Sitäkin kannattaisi kysellä vaivihkaa tytöltä.

Reetta nauroi aivan kuin Mertsu olisi sanonut jotakin hyvin hassua ja pudisti päätään.

- Tämä on Jaakkolan talon karjaa. Ei meidän mökissä ole yhtään lehmää, vaikka äiti ja minä toivoisimme saavamme oman, hän sanoi. - Lehmät maksavat monta ruplaa. Ei meillä ole rahaa.

Tyttö vaikenä ja vilkuili salaa heitä päästä jalkoihin. - Te olette varmaan ruotsalaista herrasväkeä?

Tämähän menee ihan päin seiniä, Ada ajatteli tuskastuneena. Vaikka niin hän oli tietysti aavistanutkin. Tyttö katseli heitä oudoksuen, eikä ollut mikään ihme, että hän oli utelias. Mutta mitä he voisivat hänelle kertoa?

- Emme sentään ihan Ruotsista saakka, Ada sanoi. Hän meni varovasti lähimmän lehmän luo ja taputti sitä. - Sinä taidat olla hyvä lypsämään, hän sanoi ja ehdotti sitten, että Reetta näyttäisi heille taitojaan.

Reetta katsoi heitä hymyillen ja sitten hän nyökkäsi sen näköisenä kuin olisi oivaltanut äkkiä jotakin.

- Nyt minä tiedän, keitä te olette, hän sanoi, eikä näyttänyt enää yhtä aralta kuin äsken. - Te olette maistereita. Niitä jotka kirjoittavat kaiken muistiin tulevia sukupolvia varten.

Reetta meni houkuttelemaan luokseen kellokaslehmää, kaivoi kontistaan pienen puukupin ja kyyristyi lehmän alle. Maito alkoi suihkuta kuppiin. - Kirjoke on hyvä lehmä, hän sanoi. - Se lypsää monta litraa päivässä.

Lypsäessään Reetta kertoi maistereista, jotka olivat käyneet haastattelemassa kyläläisiä. Maisterit olivat pyytäneet ihmisiä kertomaan satuja ja loitsuja ja kaikkea siitä, miten asiat tehtiin entiseen aikaan. - Minä näin heti, että te ette ole tavallisia ihmisiä, hän sanoi. - Teillä on yhtä hienot kädetkin kuin pappilan neideillä.

Ada vilkaisi Reetan käsiä, ne olivat ruskeat ja karkeat, ja hän työnsi omat sileät hoikkasormiset kätensä hameen taskuihin.

- Hän pitää meitä kansanperinteen kerääjinä, Mertsu kuiskasi Adalle, kun Reetta oli mennyt kaivamaan konttiaan ja oli hetken poissa kuuloetäisyydeltä. - Niitä kierteli täällä 1800-luvulla.

- Mitä maistereita me nyt voitaisiin olla? Ada kuiskasi takaisin. - Eikö hän näe, ettei olla juuri vanhempia kuin hän itse?

Reetta oli löytänyt kontistaan palan leipää.

- Minä syön aina tähän aikaan eväsleipäni ja juon sen kanssa kupillisen maitoa, hän selitti. - Ei Jaakkolan emäntä ole kieltänyt minua lypsämästä. Hän on hyvä ihminen. Jotkut emännät kyllä kieltävät, mutta kaikki paimenet lypsävät joka tapauksessa salaa.

- Haluatteko maistaa? hän kysyi ja ojensi heille puukuppia.

Lypsylämmän maito maistui Adasta ja Mertsistä pahalta, mutta kumpikin otti sitä pari kulausta.

Reetta istahti kannon päälle syömään ja tarjoutui murtamaan heille palasen leivästään, mutta Ada ja Mertsu kieltäytyivät. He olivat löytäneet läheltä pari pehmeää sammalmätästä istuimikseen.

- Minä saan ruoan Jaakkolan talosta ja pääsen sinne pikkupiiaksi parin vuoden kuluttua, Reetta kertoi.

Lehmät olivat kerääntyneet heidän ympärilleen ja niiden leuat jauhoivat koko ajan. Ada tunsu niskassaan Kirjukkeen märänlämpöisen hengityksen.

Reetta oli nyt kiinnittänyt huomionsa heidän kenkiinsä. - Minä en ole ikinä nähnyt tuollaisia kenkiä, hän sanoi. - Meidän kylän suutari ei ikinä osaisi valmistaa samanlaisia. Ne on varmaan ostettu ulkomailta?

- Ei oikeastaan, Ada sanoi kiusaantuneena.

Reetta arveli kai kyselevänsä liikaa. – Äiti toruu minua, kun olen liiankin rohkea ja puhelias, hän sanoi. – Minä pidän ihmisten seurasta ja täällä metsässä on joskus niin ikävää.

Hän kertoi, että hänellä oli melkein aina joku pikkusiskoistaan mukanaan. Mutta nyt siskot olivat yhdessä äidin kanssa auttamassa Jaakkolan talon suurleivonnassa.

– Millaista on käydä paimenessa? Ada kysyi.

Reetta kertoi, että paimenen täytyi kulkea lehmien perässä metsässä aamusta iltaan, satoi tai paistoi, ja etsiä paikkoja, joista ne löytäisivät ruohoa. Petojakin oli, susia ja karhuja, jotka saattoivat hätyyttää lehmiä. Joskus lehmä saattoi myös vajota suohon ja se oli tosi paha paikka.

Syötyään Reetta otti esiin neljä puikkoa ja alkoi kutoa. Ada ja Mertsu eivät olleet koskaan nähneet kenenkään kutovan käsin.

– Mikä siitä tulee? Mertsu kysyi.

– Sukka tietysti. Minulla on aina kudin mukana paimenessa. Minä kudon sukkaparin päivässä.

Reetta kosketti varovasti Adan huivia.

– Sinulla on kaunis huivi. Saanko minä katsoa sitä lähempää? hän pyysi.

Ada riisui huivin päästään ja ojensi sen Reetalle.

Mutta Reetta ei vilkaissutkaan enää huiviin. Hänen silmänsä laajenivat hämmästyksestä, kun hän näki Adan kahdeksan palmikkoa, jotka olivat valahtaneet näkyviin huivin alta.

Ada muisti äkkiä harmikseen, ettei ollut irrottanut perhossolkiaan.

Perhoset loistivat kirkkaan vihreinä hänen ruskeilla hiuksillaan ja liikuttelivat siipiään aivan kuin olisivat halunneet lähteä lentoon.

– Eläviä perhosia, Reetta sanoi ällistyneenä.

– Hiussolkia vain, Ada selitti.

Reetta ojensi varovasti kätensä ja kosketti yhtä perhosista. – Te ette olekaan maistereita, hän sanoi. – Te olette metsänväkeä, ettekö olekin? Tai maahisia. Missä te asutte? Asutteko te vuorenonkalossa vai maan alla?

Mertsi ja Ada vilkaisivat toisiinsa. Oli mahdotonta sanoa Reetalle, että he olivat aikamatkalaisia tulevaisuudesta. Ei tyttö sitä kuitenkaan uskoisi.

Reetta tuijotti yhä Adan perhossolkia niin kuin ne olisivat olleet ihmeellisintä, mitä hän elämässään oli nähnyt. Hän näytti taas äkkiä ujolta.

– Ei sinun tarvitse pelätä meitä. Me halutaan vain jutella sinun kanssasi, Ada sanoi, sillä hän arveli, että tyttö saattaisi juosta tiehensä.

Mutta Reetta sanoikin: – En minä pelkää. Maahiset ovat hyvää väkeä. Kyllä minä tiedän, että maahisia saattaa tavata kun kulkee yksin metsässä.

– Niinkö? Mertsi sanoi.

– Äiti kertoi, että yksi mökinvaimo, jonka hän tuntee, oli nuoruudessaan vierailutkin maahisten kartanossa maan alla. Maahisten kuningas oli tullut hakemaan hänet kätilöksi, kun hänen vaimonsa oli alkanut synnyttää. Emäntä oli saanut maahisilta lehmän palkakseen. Lehmä oli suuri ja kaunis ja parhain lypsylehmä koko seudulla. Mutta mökinvaimo ei malttanut olla kertomatta, mistä se oli peräisin, ja silloin lehmä oli hävinnyt metsään, palannut kai oman laumansa pariin.

– Mekin voidaan viedä sinut kotiimme maan alle, jos haluat, Ada sanoi. – Portti sinne on aivan lähellä.

– Saanko minäkin lehmän?

– Meillä ei ole lehmää. Mutta minä voin antaa sinulle samanlaisia perhossolkia kuin minulla on tukassa, Ada lupasi.

Reetta epäröi, mutta viimein hän suostui. Ajettuaan illalla lehmänsä lypsettäväksi Jaakkolan talon pihalle hän

lähti heidän mukaansa.

2

Adan päiväkirja 9. heinäkuuta 2067

Mertsi ja minä saimme houkutelluksi Reetan luoksemme omaan aikaamme, mutta hän pelkäsi kaikkea mitä näki täällä ja meidän oli pakko viedä hänet takaisin.

Syy oli tietysti minun. Mertsi oli vihainen, kun olin noin vain pyytänyt Reettaa lähtemään mukaan. Hän sanoi arvanneensa jo etukäteen, että me epäonnistumme.

Minusta olisi vain ollut niin mukavaa, jos meillä olisi Reetan ajassa joku, jonka luona voisimme silloin tällöin käydä ja jolle voisimme kertoa salaisuutemme.

Oli ollut hauskaa kulkea paimenessa, ja minä olisin vuorostani halunnut näyttää Reetalle, millaisessa maailmassa me elämme.

Luulin, että hän olisi ihmetellyt ja ihailut kaikkea täällä, mutta sepä olikin erehdys.

Hän kyllä ihmetteli, mutta ei ihailut.

Kun Reetta oli tullut aikatunnelin läpi salaiseen paikkaamme ja näki kaikki ympärillään olevat monitorit ja niillä liikkuvat kuvat, hän säikähti hirveästi. Tavallinen katossa palava sähkölamppukin oli hänelle aivan outo ilmiö.

Oli kuin hän olisi nähnyt aaveita ja kummituksia.

Hän ei voinut käsittää laatikoita, joista tuli puhetta ja musiikkia, ja loppujen lopuksi hän purskahti itkuun ja vajosi istumaan lattiatyynyn päälle.

Me yritimme kyllä kaikkemme. Selitimme tulevaisuuden keksintöjä ja kaikkea muuta, mutta Reetan aikana ei osattu rakentaa edes puhelimia ja autoja saati sitten lentokoneita

tai tietokoneita. Ei oikeastaan paljon mitään siitä, mikä ihmisille jo parin sadan vuoden kuluttua oli ihan tavallista ja ymmärrettävää.

Kaikki tulevien vuosisatojen keksinnöt tuntuivat Reetasta noituudelta, eikä hän varmaan käsittänyt sanaakaan meidän selityksistämme.

Aikakoneista ja ajassa matkustamisesta hänelle ei voinut puhuaakaan.

Siinä hän sitten vain kyyhötti surkeana lattiatyynyn päällä, oli suunniltaan ja rukoili, että kiltit maahiset päästäisivät hänet menemään takaisin kotiin.

Maahiset - siis Mertsu ja minä, meitä hän tarkoitti.

Se naurattikin meitä vähän, mutta Reetta pelkäsi niin hirveästi, että me ihan nolostuimme. Emmehän me halunneet häntä pelotella.

Me yritimme vaikka mitä, jotta hän olisi rauhoittunut.

Meillä on salaisessa paikassamme nykyisin jääkaappi, ja tyrkytimme Reetalle kaikkea hyvää, jota sinne on varattu. Mutta ei hän suostunut syömään mitään, ei kanavoileipää eikä jäätelöä.

Hän ei myöskään enää halunnut ottaa vastaan perhossolkia, joita oli niin ihailtu ja joita minä olisin voinut antaa hänelle vaikka kuinka paljon. Hän oli kerta kaikkiaan tolaltaan.

Meidän ei auttanut muu kuin viedä paimentyttö takaisin hänen omaan aikaansa.

Hän pakeni sinne päästyään metsään ja juoksi pois taakseen vilkaisematta aivan kuin hänellä olisi ollut lauma peikkoja kantapäillään.

Emme varmaan voi mennä enää tapaamaan Reettaa.

Hän kai pelkää meitä kaiken jälkeen, vaikka mitään pahaa ei tapahtunutkaan. Ja se on oikeastaan aika surullista.

3

Adan päiväkirja 14. helmikuuta 2068

Me teimme ensimmäisen aikamatkan jo viime vuonna, ja olin ihan unohtanut, että minun oli tarkoitus ruveta pitämään matkoista tätä päiväkirjaa. Kirjoittaminen on vain jäänyt.

Nyt on ollut kiireitä koulussa ja meidän on täytynyt auttaa Unelma-tätiä.

Sen jälkeen kun olimme Mertsin kanssa käyneet tapaamassa Reetta Helmua, teimme vielä pari matkaa. Mutta niillä ei tapahtunut mitään kovin kiinnostavaa. Syyspimeiden aikana matkat eivät ole tuntuneet kovinkaan houkuttelevilta. Mehän joudumme aina samaan vuodenaikaan, jossa itsekin parhaillaan elämme.

Emme aavistaneetkaan, millainen aarre löytyi, kun Mertsi viime keväänä kaivoi vanhan ja ruostuneen pelikoneen esiin romuvarastosta kaiken pois heitetyn kaman alta.

Oikeastaan meidän on vieläkin hiukan vaikea uskoa, että me ihan todella matkustamme ajassa.

Tämä meidän salainen paikkamme on ollut ennen korjauspajana, jossa kaikki puiston pelikoneet ja muut laitteet huollettiin, mutta nykyisin vain Mertsi ja minä olemme kiinnostuneita romusta, jota tänne on jätetty.

Täällä on kaikenlaista hylättyä tavaraa. Useimmat koneista ovat tietysti rikki, mutta meistä on hauskaa korjailla niitä ja muutamia me olemme saaneetkin toimimaan. Meistä vanhanaikaiset tietokonepelit ovat hauskoja ja kun löysimme Romun, päätimme avata ja

puhdistaa sen. Emme tietenkään ymmärtäneet suurta osaa siitä mitä sen sisällä näimme, mutta osasimme kuitenkin yhdistellä joitakin irronneita johtoja. Huomasimme myös, että koneesta puuttui virtalähde, jonka sitten siirsimme eräästä toisesta vanhasta pelikoneesta.

Me kutsumme konetta Romuksi.

Romu muistuttaa ulkonäöltään juoma-automaattia. Siihen kuuluu pieni monitori ja peliohjain, joiden avulla saattaa valita matkakohteen.

Samanlaisia koneita oli muutama vuosikymmen sitten joka paikassa.

Mertsi ja minä saimme koneen toimimaan, mutta kun se ensimmäisen kerran avasi meille aikakäytävän, niin mehän luulimme joutuneemme vain johonkin virtuaalimaailmaan, mukaan johonkin peliin.

Vasta parin matkan jälkeen olimme varmoja siitä, että Romu oli ihan oikea aikakone, uskomaton juttu!

Mutta kuten jo kirjoitin, nyt emme ole käyneet vähään aikaan missään. Ongelmana on ollut myös se, että aikakone toimii oman mielensä mukaan. Useinkin saamme yrittää tosi kauan, ennen kuin se suostuu avaamaan aikakäytävän ja päästämään meidät aikamatkalle.

Romu näyttää monitorin täydeltä kuvia aina kun sen avaa.

Äänikorttia emme ole pystyneet siihen asentamaan ja joudumme katselemaan sen esitystä kuin jotakin ikivanhaa mykkäfilmiä. Kuitenkin se näyttää joskus niin kiehtovia asioita, että me saatamme istua parikin tuntia vain tuijottamassa.

Romu on kai yhteydessä johonkin universaaliin tietoverkkoon. Se näkee unia muista maailmoista, tai ainakin me nimitetään sitä unien näkemiseksi: näytön yli saattaa kulkea kuvien sarjoja, käsittämättömiä merkkejä, kolmiota, neliöitä, pykälänmerkkejä, kreikkalaisia kirjaimia

ja paljon sellaista, mitä emme ollenkaan tunnista. Mutta sitten siihen äkkiä välähtääkin eläviä kuvia kaukaisesta historiasta tai tuntemattomista kaupungeista ja oudoista maisemista, joista ei aina voi tietää, ovatko ne maapallolla ollenkaan. Joskus Romu kokoaa unissaan suuria moottoreita tai ohjaa valtavaa autolauttaa tai avaruusalusta, ja toisinaan se on mukana taisteluissa hyvin oudon näköisiä vastustajia vastaan. Se kaikki on aika kiehtovaa.

Emme ole kertoneet Romusta kenellekään, mutta kerran pyysimme Unelma-tätiä katsomaan ihmekonettamme.

- Mikä teidän mielestänne tuossa niin ihmeellistä on? Unelma tokaisi vähän aikaa katseltuaan. - Eihän se ole kuin vanhanaikainen pelikone, joka näyttää ihan tavallisia animaatioita. Vanha romu. Ette kai te todella kuvittele, että sillä mitä näette on jotakin tekemistä todellisuuden kanssa?

Täti katseli meitä pitkään ja arveli kai meidän jotenkin seonneen, kun vietämme liikaa aikaa puiston virtuaalimaailmoissa.

Koska Unelma suhtautui sillä tavoin, me emme välittäneet puhua hänelle aikamatkoista.

Mertsi ja minä olemme kuitenkin varmoja, että Romu ei huijaa, vaan näyttää meille ihan oikeaa todellisuutta. Se löytää koko ajan uusia maailmoita ja joihinkin niistä se on vienytkin meidät. Me matkustamme ajassa pelikoneen avulla, mutta kuitenkin ihan oikeasti!

Me olemme käyneet vuodessa 2026, jolloin Elämyspuistoa alettiin vasta rakentaa, pari kertaa Reetta Helmun ajassa ja vieläkin kauempana historiassa.

Kun Romu alkaa näyttää kuvia tutusta järvestä ja metsästä, tiedämme heti, että silloin saattaa olla meidän tilaisuutemme. Se vie meidät aikamatkalle, jos meidän onnistuu pysäyttää kuva peliohjaimen avulla. Niin yksinkertaista se on.

Tänään oppituntien loputtua Mertsä ja minä pujahdimme tänne salaiseen paikkaan ja otimme pressun pois Romun päältä.

Romu näyttää nyt kuvaa ajasta, jonka luulemme olevan 1900-luvun loppua tai 2000-luvun alkupuolta, ja se kiinnostaa meitä.

Katselen sitä parhaillaan tätä kirjoittaessani.

Näen, että salmen yli on jo rakennettu silta. Nyt illalla se on täynnä liikkuvia valoja. Autot ajavat sitä pitkin sekä länteen että itään. Rannoilla on valoja haaleina pilkkuina tummien puiden lomassa.

Aurinko on laskemassa ja järven jää on kuin autiomaata. Vain yksinäinen pilkkijä kerää kampeitaan sillan lähetyvillä, kävelee tiehensä ja häviää rannan varjoihin.

- Mennäänkö tuonne? Mertsä kysyi, ja minäkin innostuin, kun saimme kuvan pysähtymään.

Yö on kuitenkin jo tulossa. Ei ole mitään mieltä lähteä sinne pilkkopimeään, ja sitä paitsi hanki on niin paksua, että siinä on mahdotonta kahlata.

Romu ei aina toimi ihan johdonmukaisesti, mutta jos lähdemme matkaan valoisaan aikaan, pääsemme kenties perillekin päivällä.

Meillä on huomenna aamupäivä vapaata koulusta - niin, vaikka emmehän me nykyisin käy oikeaa koulua. Täällä Unelma-tädin luona meillä on uudenaikainen opetushuone, niin kuin kaikilla lapsilla, jotka eivät asu lähellä tavallisia kouluja.

Huomenna voimme siis olla tapaamatta virtuaaliopettajia ja tehdä mitä haluttaa. Ja niin me teemme! Luultavasti lähdemme matkaan heti aamuhämärässä.

II

Ville

4

Sisällä oli jo lämmintä. Ensimmäinen yö oli ollut melko viileä, mutta toisena yönä sähkölämmitys oli tehnyt tehtävänsä, eikä mökissä enää tarvinnut kietoutua kahteen takkiin eikä nukkua lapaset käsissä.

Joululahjaksi saatu kännykkä tärisi pöydällä ja soitti tarmokkaasti laulua "Kulkuset, kulkuset".

Ville vilkaisi kelloa ja huomasi, että se oli tasan kahdeksan. Häntä nukutti, eikä hän noussut sängystä vaan hapuili puhelimen käteensä.

Siellä oli äiti, joka oli juuri lähdössä töihin. Kukapa muu. Remonttimiehet olivat tulleet, sillä takaa kuului vasaranpauketta.

- Miten menee? äiti kysyi.

- Ihan hyvin, Ville sanoi ja haukotteli leveästi ja äänekkäästi kuulokkeeseen.

- Siltä kuulostaa, äiti naurahti. - Toivottavasti et pelannut Ruhtinas Universumia ihan pikkutunneille saakka?

- Saan kai minä nukkua pitkään, kun kerran on hiihtoloma, Ville sanoi.

- Kyllä, kyllä. Mutta hiihtolomalla voisi myös vähän hiihdellä, eikö vain? Sitä vartenhan sinä mökille halusit. Oletko sinä muistanut viedä linnuille ruokaa?

Auringonkukansiemeniä? Onko ruoka kelvannut niille?

Ikkunan takana leijaili harvakseen suuria lumihiutaleita. Pihlajan oksassa roikkui lintujen ruokintalaite, jonka kiikkerällä istuinalustalla keikkui kaksi sinitiaista kuin karusellissa.

- Siellä on koko ajan lintuja, ja Kurrekin on vielä täällä. Minä näin sen eilen. Se on yhtä kesy kuin ennen, kiipesi olkapäälle istumaan ja kerjasi pähkinöitä. Taitaa kyllä ahmia koko syöttövehkeen tyhjäksi.

Äiti sanoi, ettei sillä ollut väliä. He toisivat tullessaan lisää linnunruokaa, oravallekin kyllä riittäisi. Hän halusi vain tietää, pärjäsikö Ville varmasti. - Minä olen vähän huolissani. Olen miettinyt teimmeko väärin, kun päästimme sinut yksin mökille. Ettet sinä vain nytkin olisi pelannut sitä uutta peliä pikkutunneille saakka?

- Tietysti minä pärjään. Ville vääntäytyi istumaan sängyn reunalle ja työnsi jalkansa huopaisiin aamutöppösiin, jotka olivat tarpeen mökin kylmällä lattialla. - Olen minä sitä paitsi kyllä ollut hiihtämässä.

- Sehän on hyvä.

- Joku on käynyt jäällä avaamassa latuja latukoneella. Mikkonenkin on muuten täällä, istui eilen koko päivän pilkkimässä potkukelkassaan. Ja Muuraset ovat mökillään.

- Onko se Muurasen tyttökin? Se joka on samalla luokalla sinun kanssasi? Mikä hänen nimensä nyt onkaan?

- Laura, Ville sanoi, ja hänen äänensä särähti hiukan.

- Sittenhän sinulla on siellä seuraa, äiti kuulosti ilahtuneelta. - Pitääkö Laura hiihtämisestä?

- En minä sitä oikeastaan tunne. Kai se pitää. Minä näin sen eilen ladulla.

- Et tunne, vaikka olette samalla luokalla?

No tietysti sillä tavalla mitä nyt luokkatoverit, Ville ajatteli. Hän jutteli joskus Lauran kanssa läksyistä ja opettajista ja sen sellaisista. Mutta Laura ei oikein kuulunut samoihin porukoihin, eikä kai kiinnittänyt häneen mitään huomiota. Ikävä kyllä.

Kaksi vuotta sitten kun Muuraset olivat hankkineet kesämökin Hiidenjärven rannalta läheltä heidän mökkiään,

hänenstä oli ollut yhdentekevää ja vain kiusallista, että tyttö viettäisi kesälomiaan vastarannalla.

Nyt se tuntui onnenpotkulta.

Ville oli viime vuoden aikana huomannut, että Laura oli fiksu ja hauska, eikä yhtään hassumman näköinen. Hän oli salaa melkoisesti lätkässä Lauraan.

Hän tiesi tytöstä monia asioita.

Laura piti koirista ja hevosista ja oli urheilullinen, harrasti kaikkea aerobicista koripalloon. Hänen mielivärinsä oli oranssi, mieliruoka lasagne. Hän kuunteli Nylon Beatia ja hänen paras kaverinsa oli Kati. Häneltä oli leikattu umpilisäke ja hän inhosi historian tunteja.

Ville suunnitteli jatkuvasti mielessään sähköpostiviestejä, jotka alkaisivat sanoilla: "*Hei, ihana Laura!*" Mutta ei hän tietenkään koskaan lähettänyt niitä tytölle.

Viime viikolla hän oli höristänyt korviaan, kun Laura oli koulun ruokalassa kertonut Katille viettävänsä hiihtolomaa kesämökillä. Laura oli ollut siitä melkein innoissaan, sillä Latomäen tila oli lähellä ja hän saattaisi ratsastaa siellä joka päivä. Hän olisi kyllä mielellään lähtenyt Rukalle laskettelemaan, mutta paremman puutteessa saattoi hiihtää järven jäälläkin.

Ville oli samana iltana kertonut kotona haluavansa koko hiihtolomaksi mökille ja hiihtämään. Alun perin oli ajateltu vain perheen yhteistä viikonloppua mökillä.

Kylpyhuoneremontti sattui juuri hiihtolomaviikolle ja Ville keksi verukkeeksi senkin, ettei sietänyt pauketta ja kaikkialla ravaavia remonttimiehiä.

Vaikka vanhemmat olivat ehkä ihmetelleet hänen äkillistä mökki-innostustaan ja vainunneet taka-ajatuksia, he olivat viimein suostuneet.

- Hei, miksi sinä et vastaa? äidin ääni sanoi puhelimesta.

- Ai mitä sinä kysyt? Ville sanoi ja yritti suunnata ajatuksensa pois Laurasta.